

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **T. P. N.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času pobytem Z. M. 55/124, K. V.,
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, Praha,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-605/ZA-ZA11-HA12-2019 ze dne 6. 11. 2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 7. 7. 2019 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Svou žádost odůvodnil tím, že byl ve X odsouzen k podmíněnému trestu za rozšiřování náboženství, přičemž již po soudním procesu se zúčastnil demonstrace proti čínské námořní rozpínavosti. Zároveň se ve X před svým odjezdem zadlužil.
2. Žalovaný zastavil řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i)

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jelikož vyhodnotil žádost jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. O azyl žalobce požádal podruhé. Poprvé v roce 2014, přičemž této žádosti žalovaný nevyhověl. Dva ze tří důvodů aktuální žádosti byly stejné jako u žádosti z roku 2014 – šíření náboženství a účast na demonstraci. Třetí důvod, totiž dluh v zemi původu, žalobce znal již v prvním azylovém řízení. K námitkám žalobce o zastaralosti informací o situaci ve Vietnamu žalovaný uvedl, že převážně vyšel ze zpráv nejnověji dostupných, které poskytují dostatek informací pro rozhodnutí. Byl-li žalobce přesvědčen o významu určité zprávy o zemi původu, mohl ji doložit, což neudělal.

3. Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. V ní namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a své úvahy řádně neodůvodnil. Nezabýval se dostatečně jednotlivými důvody azylové žádosti, zejména nezkoumal odsouzení k nepodmíněnému trestu za rozšiřování náboženství. Dále měl žalovaný vyzvat žalobce, aby předložil důkazy k prokázání skutečností, které žalobce zjevně prokázat chtěl a které ze spisu nevyplyvaly.
4. Žalovaný k žalobě sdělil, že si žalobce podáním žádosti o mezinárodní ochranu hodlal zlegalizovat svůj další pobyt na území České republiky. Žalobcova žádost je druhá v pořadí, a tedy opakovaná podle § 11a zákona o azylu. V této žádosti žalobce neuvedl důvod, který neuvedl nebo by nemohl uvést již v žádosti předchozí. Žádná ze skutečností tvrzených žalobcem nesvědčila o změně situace v zemi původu či o hrozbě pronásledování nebo vážné újmy.
5. Žaloba není důvodná.
6. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1. Podle § 11a odst. 1 téhož zákona platí, že ministerstvo u opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany nejprve posoudí její přípustnost, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Neuvede-li žadatel takové důvody, ministerstvo řízení o žádosti zastaví (rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 3 Azs 6/2011-96 ze dne 6. 3. 2012, č. 2642/2012 Sb. NSS).
7. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany tedy neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jejím hlavním smyslem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení (rozsudek NSS č. j. 9 Azs 5/2009-65 ze dne 11. 6. 2009).
8. Dva z důvodů popsanych v opakované žádosti o mezinárodní ochranu z roku 2019 žalobce uvedl již při podání první žádosti v roce 2014: odsouzení za rozšiřování křesťanského náboženství a účast na politické demonstraci s násilným průběhem. V tomto ohledu nejsou skutečnosti uváděné žalobcem nijak nové, rozdíl je jen ve způsobu a míře podrobnosti vyjádření, nikoliv v podstatě údajně hrozících důsledků a jejich příčinách (v roce 2014 žalobce popsal demonstraci jako demonstraci proti umisťování čínských ropných vrtů, v roce 2019 jako demonstraci proti čínské námořní rozpínavosti, fakticky však jde zřejmě o obojí – těžbu ropy z mořského dna). I možnost uložení nepodmíněného

trestu za rozšiřování náboženství byla předmětem předchozího řízení (srov. odpovídající tvrzení žalobce v protokolu ze dne 21. 10. 2014 na č. l. 25 správního spisu, str. 4 rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2015 na č. l. 33 správního spisu a odst. 10–12 usnesení NSS č. j. 2 Azs 192/2016-18 ze dne 17. 8. 2016).

9. Nově pak žalobce uvedl, že ve X dluží peníze, které si půjčil na cestu do ČR. Jde tedy o skutečnost, kterou zjevně znal již v roce 2014 a mohl ji v původním řízení uvést. Při pohovoru dne 21. 10. 2014 ovšem výslovně uvedl, že mu kamarád pomohl zařídit cestu do ČR a se soukromými osobami žalobce neměl problémy (č. l. 25–27 správního spisu).
10. Žalobce tedy v opakované žádosti zčásti uvedl skutečnosti, které již byly předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, zčásti uvedl skutečnost, která sice nebyla předmětem zkoumání, ovšem zaviněním žalobce.
11. Podstatné za toho stavu je, zda se nové skutečnosti nebo zjištění objevily nad rámec tvrzení žalobce. K tomu také směřovala námitka žalobce, podle něhož žalovaný nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a žalobce vadně nevyzval k prokázání jeho tvrzení.
12. V tom ohledu by rozhodnutí žalovaného mělo být sdělnější, protože věnuje více prostoru vysvětlení, proč žalovaný nemíní obstarat další informace (včetně zcela zbytného vysvětlení, jak se tvoří zprávy Odboru azylové a migrační politiky, byť to nikdo nerozporoval), než vlastnímu vysvětlení, proč již shromážděné podklady pro rozhodnutí stačí. Logický a procesně korektní postup by byl opačný: vysvětlit, proč již shromážděné podklady z konkrétních důvodů dostatečně vypovídají o otázkách významných pro rozhodnutí (v mezích požadavků rozsudku NSS č. j. 1 Azs 105/2008-81 ze dne 4. 2. 2009, č. 1825/2009 Sb. NSS). Další zjišťování by pak bylo nadbytečné bez ohledu na to, proč ten který jednotlivý důkaz žalovaný nechce či nemůže provést.
13. Žalovaný ke zjištění skutkového stavu uvedl toliko, že „*shromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů a situaci v zemi původu žadatel, ve smyslu jím tvrzených potíží, adekvátně zhodnotil.*“ Jaké to jsou podklady a co z nich konkrétně zjistil, rozhodnutí výslovně neuvádí – zřejmě jde o žalovaným zmíněnou, prakticky jednostránkovou informaci z 31. 5. 2019 o bezpečnostní a politické situaci v zemi na č. l. 44 správního spisu a podrobnější údaje o zemi z 28. 1. 2019 na č. l. 38–43 správního spisu, které však *prima facie* o skutečnostech podstatných pro posouzení tvrzení žalobce nevypovídají (zejména pak o fungování soudního systému X a možnosti dvojího potrestání za údajnou evangelizační činnost žalobce). Za toho stavu se nabízel závěr o existenci vady podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
14. Přesto soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro tuto vadu řízení. Nelze totiž pominout, že při posouzení opakované žádosti má žalovaný hodnotit, zda se objevily nové skutečnosti nebo zjištění *oproti původnímu řízení* (tj. zejména změna situace v zemi původu). Žádné takové skutečnosti nebyly zjištěny (nedostatečnou) aktivitou žalovaného, což je však vada, která v poměrech konkrétního případu nemá vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného, protože ani sám žalobce žádné nové skutečnosti v řízení před žalovaným či před soudem netvrdil [po změně textu § 10a zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2015 Sb. se již neuplatní závěr rozsudku NSS č. j. 4 Azs 23/2009-64 ze dne 30. 6. 2009, že nové skutečnosti je třeba uvést přímo v žádosti].
15. Žalobci bylo známo, na jakých závěrech je založeno rozhodnutí žalovaného o jeho první

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

žádosti, a byly mu známy i nedostatky v řízení o opakované žádosti (srov. jeho vyjádření k podkladům na č. l. 56 správního spisu). Přestože byl zastoupen advokátem, neuvedl jediné tvrzení, které by alespoň potenciálně vypovídalo o změně skutečností, které by měly vliv na posouzení jeho žádosti. Původní azylový příběh žalobce přitom nevypovídal ani o dostatečné intenzitě údajného pronásledování z náboženských důvodů (srov. odst. 12 usnesení č. j. 2 Azs 192/2016-18).

16. S tím pak souvisí, že žalobce v průběhu správního řízení poukázal na nedostatky podkladů pro rozhodnutí (ovšem pouze z hlediska jejich aktuálnosti, nikoliv jejich sdělnosti) a označil podklady údajně novější. Ani na jejich základě však neidentifikoval, co by z těchto novějších podkladů mělo vyplývat (jaké skutečnosti se měly změnit oproti předchozímu řízení o první žádosti). Za toho stavu nebylo třeba, aby jej žalovaný vyzýval k předložení důkazů: nešlo o nedostatky podání žalobce, k jejichž odstranění by bylo třeba vyzývat, a žalobce měl k dispozici veškeré procesně relevantní informace i kvalifikovanou právní pomoc. Postupem žalovaného mu tedy nemohla vzniknout bezdůvodná (neočekávatelná) újma (srov. i § 4 odst. 2 správního řádu).
17. V souzené věci tedy žalobce nepochybně neuvedl nové skutečnosti, které by zakládaly přípustnost jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný nicméně pochybil při vlastním zjišťování, zda se takové skutečnosti objevily. Protože však žalobce žádné takové skutečnosti netvrdil ani v řízení před žalovaným, ani před soudem, ač tak učinit mohl, nelze ani potenciálně předpokládat, že by tato vada postupu žalovaného mohla mít vliv na zákonnost (výroku) jeho rozhodnutí.
18. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. května 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce